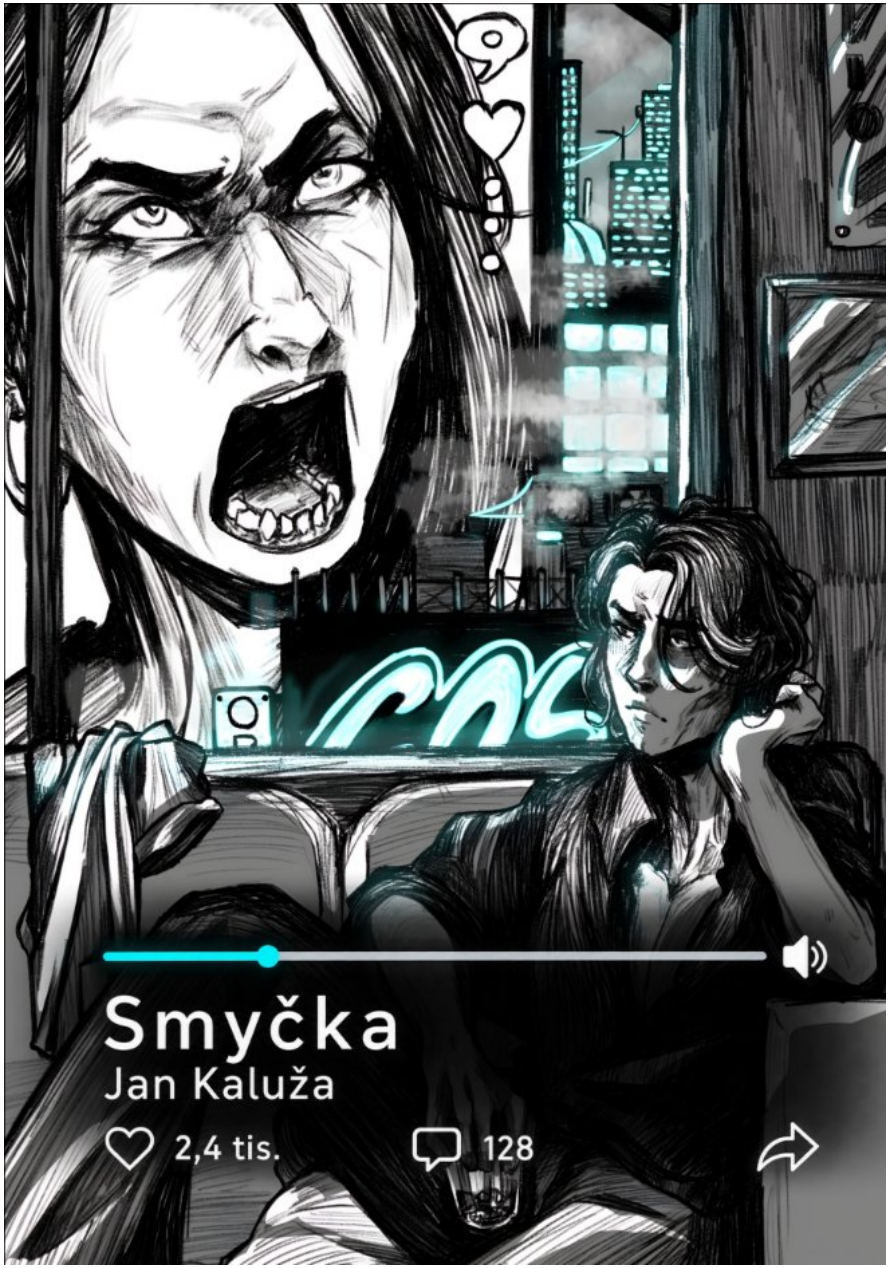

Smyčka
Jan Kaluža
2,4 tis.
128

2. Klub (Vey)

Noví zákazníci byli vždycky problém.

Nebyli předvídatelní.

Přesně věděli, co chtějí, ale nevěděli, jak k tomu přijít a kolik je to bude stát. Tohle často vedlo k nedorozuměním, která bolela.

Jednoho takového jsem právě sledovala. Seděl jen kousek ode mě na protější straně baru. Hubený, se zlatými brýlemi na očích, v riflích a otrhaném černém svetru. Oblečení, které řve „snažím se zapadnout“.

Nezapadal. A dobře to věděl. Objednal si pití, ale zatím se nenapil ani jednou. Přitom už se potřetí rozhlédl po klubu, jako by doufal, že uvidí někoho s Pulzy v kornoutu vyvolávat nabídky jako na fotbale.

Byl to buď policajt, nebo bohatý idiot. Tady dole se tyhle dvě možnosti často překrývaly. Doufala jsem v bohatého idiota, protože ti byli schopni zaplatit tisíce za věci, které ostatní vytáhli z kontejnerů před mrakodrapy.

Barman k němu přistoupil a ukázal na nedotčenou skleničku whiskey. Pronesli pár vět a pak se pan Podezřelý zeptal. Přes hudbu ze stage jen pár schodů pod barem jsem nic neslyšela. I tak jsem věděla moc dobře, o čem se teď bavili.

Pulzy.

Každý se na ně nakonec zeptal, protože touha žít věčně byla silnější než strach.

Barman ukázal směrem ke mně a já si zastrčila černé vlasy slepené potem za ucho. Mrkla jsem na něj a on se usmál. V očích mu ale pořád zůstal ten vystrašený výraz člověka, který nechce být ve špatnou chvíli na špatném místě. Upil hlt ze sklenice s masivním dnem a vydal se na volnou stoličku vedle mě.

Mohla jsem začít mluvit první, ale nechat tyhle týpky čekat a sledovat jejich strach mě bavilo. Bylo v tom něco vzrušujícího. Snila jsem o tom, že za mnou někdy přijde jeden z nich a bude se zajímat o mě. Ne o zboží. Ne o cenu. Prostě mě začne balit a já budu naoko nedostupná.

Znovu ten ostýchavý úsměv. Oplatila jsem ho, tak nějak sama od sebe, a snažila jsem se nevypadnout z role a zároveň nevypadat jako zoufalá troska.

„Prý bys měla nějaký Pulzy," zeptal se sebevědomě, ale sklenička v ruce se mu nepatrně chvěla. Hřejivý pocit se vypařil. Zůstala jen otázka nabídky a poptávky a já začala přemýšlet, kolik je tenhle ochotný zaplatit a jestli už zkoušel štěstí někde jinde.

„Prý máš zbytečných pět tisíc," odpověděla jsem vlastní otázkou. Pět tisíc za týden života navíc nebyla špatná cena. Aspoň ne podle lidí, kteří umírali.

Úsměv na tváři mu zmizel a oči začaly přemýšlet. Rty hledaly

slova.

„Tolik nemám," dostal ze sebe nakonec, ale pokračoval dřív, než jsem stihla odpovědět: „Dám ti tři tisíce."

„Teď mě dobře poslouchej," začala jsem a naklonila se k jeho uchu, aby mě dobře slyšel i přes všechen okolní ruch. Voněl překvapivě příjemně a to mě naštvalo víc, než by mělo. Vtom ale lidi kolem stage začali křičet a tleskat, hudba zesílila a já se vrátila zpátky na zem.

„Buď mi dáš, co chci, nebo to můžeš zkusit pod stagí," pokynula jsem hlavou směrem k davu mačkajících se těl.

Světla pohasla a dav zalily křiklavě fialové neony. Tváře zmizely a zůstaly jen siluety. Pan Podezřelý se zadíval na stage pod námi, kde právě za řevu lidí přivezli na transportéru šneka. Ne takového, který křupne pod podrážkou. Tenhle měřil víc než půl metru a zvládl by rozkřupnout i pana Podezřelého, kdyby byl dostatečně dlouho ve špatnou dobu na špatném místě.

Ulita tiše odpočívala uprostřed pódia a ignorovala dav. Šnek spal a čekal, až ho někdo probudí. Většina lidí v klubu tady byla kvůli němu.

Pan Podezřelý mě opustil a já si tiše povzdechla. Sestoupil po schodech ohraničených světly do davu. Nedral se dopředu a já z něho nespouštěla oči.

„Tenhle se vrátí," ozval se za mnou barman a dopil zbytek whiskey našeho společného hosta.

„Vrátí,“ přikývla jsem, „zatím pořád věří tomu, že má na výběr.“

Ze zákulisí vyběhl jeden z básníků. Říkali si tak, ale oproti těm ve Smyčce to byly absolutní nuly. Jenže oproti těm ze Smyčky byli užiteční. Dávali naději. Nechutnou, páchnoucí, lepkavou jako smůla, ale takovou, kterou si mohli dovolit všichni. Naději, díky které tu bylo každý večer plno.

Některé tváře jsem vídala každý večer. Hubenější, unavenější a pokaždé o něco blíž ke stagi. Jeden chlap chodil už třetí měsíc. Podle toho, jak vypadal, mu už příliš času nezbývalo.

Z druhé strany stage vyběhl další muž s černou kapucí přes hlavu. Dav ho přivítal potleskem a skandováním jeho jména.

„Orion ho rozdrtí,“ řekl barman spíš pro sebe.

„Ať už vyhraje Orion nebo ten nový, lidi budou šílet a my si namastíme kapsy,“ uchechtla jsem se.

„Tak na věčný život,“ podal mi barman sklenku.

„Jen na život,“ odpověděla jsem jako vždycky. Skleničky zacinkaly a show začala.

Rytmus se změnil a dav se pohupoval jako rozbouřené moře. Mikrofon si vzal nový básník. Kalhoty na něm plandaly víc, než by měly, ale to mohla být zkrátka jeho image.

„Orión?“ začal posměšně. „Padá hvězda, něco si přej! Já si přál

soupeře a místo něho dostal tebe. Chtěl bys zpátky na zářící nebe? Já ti to splním, až tě pohřbím hned tady, vedle sebe!“

To nebyl špatný začátek a dav s tím souhlasil.

Pod průsvitnou kůží šnekovy nohy se rozproudila světle fialová krev.

Neznámý básník pokračoval, ale Orion jen tiše poslouchal a poklepával nohou do rytmu. Jako by si svého soupeře rozhazujícího rukama směrem k němu ani nevšímal. Všechny oči se upíraly ke středu pódia. Neony zářily a šnekova hlava vylezla z ulity.

Básník se přes hejty na Orionovu matku dostal až k disování jeho holky. Publikum hltalo každé slovo a neznámý začínal věřit, že má lidi na své straně.

Orion se ani jednou nepřestal usmívat.

Na chvíli jsem vážně věřila, že všechno skončí dřív, než se Orion dostane ke slovu. Pak se ale šnek začal stahovat zpátky do ulity a neznámý musel předat mikrofon Orionovi.

Jestli předtím dav jásal, tak teď nastala hysterie. Věděli, co přijde.

A podle výrazu toho druhého básníka to věděl i on.

„Když vytáhneš moji holku, dav na chvíli skanduje, když vytáhnu tvoje jméno, všichni se ptaj: ‚Kdo to sakra je?‘“

První řady vybuchly smíchy.

Nevím, jak to dělal. Jeho rýmy nebyly ani náhodou dokonalé. Bylo v tom prostě něco víc. Osobní kouzlo. Něco, co v sobě měli jen básníci.

Orion prostě dokázal strhnout lidi na svou stranu. Mě samozřejmě taky.

Znovu jsem se napila a začala přejíždět prstem hranu skleničky.

Šnek zareagoval okamžitě. Zatímco Orion pokračoval, vystrčil hlavu a naklonil ji směrem k němu. Orion na tohle čekal a otočil se přímo ke šnekovi:

„Tvá máma? To je fakt těžký… koukám na toho šneka a vidím ji, fakt hezký. Život se jí povedl, no… možná až na jednu věc – děti, ty jí fakt nešly.“

Lidé v prvních řadách vypískli. Neznámý se pousmál, ale vypadalo to spíš jako křeč. Šnekova hlava se rozzářila fialovou září a tykadla se vztyčila do prostoru.

„Šnek má na zádech svůj domeček, velkej asi jako ten tvůj. A tvoje holka? Chtěla byt s výhledem. Tak má teď můj.“

Nato Orion roztáhl ruce a šnek se pohnul. Barman se usmál a pustil se do přípravy panáků na barovém pultu. Dobrý básník vydělával všem, kteří stáli na správné straně baru.

Lidé ztichli a sledovali šnečí pohyb. Hudba pokračovala, ale atmosféra klubu se změnila v něco posvátného.

Vždycky mě fascinovalo, jak se šneci pohybovali. Jako by levitovali milimetr nad zemí, bez jediné známky pohybu. A přece byl šnek schopný sejít z transportéru na pódium během jediné vteřiny.

Orion položil dlaň na pulzující tykadla a druhou rukou pokynul panu Neznámému, aby si nabídl jako první. Bylo to nepsané pravidlo a nikdo se ho neodvažoval porušit. Nato neznámý básník vytáhl plastovou krabičku a nabral do ní vrchovatě šnečího slizu. Táhl se jako med a odkapával z jejího okraje zpátky na zem.

Dav nečekal ani vteřinu, vyskočil na pódium a začal boj o lepkavou šnečí stopu.

Žít věčně. Nebo aspoň o trochu dýl. Většina lidí na Pulzy nikdy nedosáhla. Nebyli součástí Smyčky, neznali správné lidi a žádný básník si je nevybral do své challenge. Tak jim zbylo tohle. Tohle, nebo panáky na baru, díky kterým alespoň na chvíli zapomněli.

Automaticky jsem zkontrolovala Pulz v kapse. Koncentrovaný, čistý, bezpečný a několikanásobně účinnější než všechno, co teď lidé olizovali ze stage. Sliz jim stékal z prstů až k loktům.

Znovu jsem se podívala na pana Podezřelého. Stál nad tím vším a já věděla, že dneska vydělám. Očima jsem začala hledat další podobné týpky. Lidi, kteří sem přišli s jasným cílem, ale pod tíhou toho všeho si to rozmysleli.

A pak jsem ji uviděla. Jako jediná nebyla otočená ke šnekovi, ale koukala se mým směrem. Zpod kapuce jí vykukovaly upravené vlasy a boty měla až podezřele čisté. Tahle se nesnažila zapadnout, ale spíš ukrýt. Byla to Lyra. Noxova žena. Strachem se mi sevřel žaludek. Znal ji každý, kdo alespoň jednou otevřel Smyčku.

Jenže byla tady. Na místě, kam nepatřila. Možná se chtěla zabavit? Možná chystala s Noxem nový fragment? Ať už to bylo cokoliv, lidi jako ona nechodili na taková místa bez ochránců a policajtů. Načapat mě s jedním Pulzem v kapse bych zvládla vysvětlit. Problém byl můj pokoj. A problém byl taky pan Podezřelý. Proč jsem mu k sakru nedala co chtěl za trojku? Buď by odešel s Pulzem, nebo by vytáhl odznak. Aspoň bych věděla, na čem jsem.

„Běž," řekl tiše barman. „Kdyby byl problém, zdržím je."

Obrátila jsem do sebe zbytek pití, zmizela za barem a kartou odemkla svůj pokoj. Vrhla jsem se k falešnému prknu v podlaze, pod kterým byla ukrytá železná truhlička. Otevřela jsem ji a roh místnosti ozářila světlá pulzující záře. Hodila jsem Pulz z kapsy k jeho kamarádům a podvědomě přejela rukou po lístku nalepeném z vnitřní strany víka:

„Snad ti dopřejí víc času než mně."

Truhla zmizela v podlaze a já nad ni přesunula noční stolek. Nato se ozvalo tiché zaklepání na dveře. Hned po něm se ozval ženský hlas:

„Vey? Vím, že jsi tam. Nechci ti ublížit.“

Takhle to začínalo vždycky.

A málokdy to byla pravda.